

Mit ünnepel ma a világ Húsvétkor?

„Nincsen itt, hanem feltámadt.” Lk. 24,6a

Kedves Testvéreim, azt bizonyára ti is észrevettétek, hogy a húsvéti ünnepkör mintha vesztett volna varázsából. Egyre kevesebben választják a templom csendes áhítatát, hogy átgondolják a világ megváltásának fő eseményeit, és átértékeljék életük menetét.

Még csak azt sem mondhatnánk, hogy otthon ülve várják a locsolókat, és izgatottan osztanák szét a hímes tojásokat. Sokkal inkább divatosá válik a „menjünk ki a természetbe”, ülünk le egy családi piknikre, kiránduljunk, és élvezzük az állami ünnep által kínált szabadságot.

Mire vezethető ez vissza?

Minden egyes új hit, vallás bevezetésekor – ahogy egykor a keresztyénség is újjá született – a vallási vezetők a „könnyebb átállás” kedvéért hajlamosak voltak fontos, új egyházi ünnepeket már létező vallási szertartásokhoz kötni. Gyakran ősi, pogány kellékek éltek tovább az új hit zászlaja alatt, s épültek be a liturgiákba. A március-áprilisi időszak sok korábbi kultúrában a tavaszvárás, tavaszköszönés, a megújulás ünnepi időszaka, így a hagyományosan Krisztus megfeszítésének és feltámadásának emlékére született húsvét is számtalan ősi hagyományt tartalmaz.

Tudós néprajzosok, vallástörténészek kiderítették, hogy a húsvéti ünnepkör szokásainak zöme még a keresztyénség előtti pogány korból eredeztethető. A tavaszváró, jó időt előcsalogatni hivatott szokások, hiedelmek zömét mégis

az egyház őrizte meg nekünk. Az egyház nagyjai hamar rájöttek, hogy „felesleges” tüzzel-vassal küzdeni a régi pogány szokások ellen, melyek a nép szívének kedvesek. Inkább meg kell szelídíteni őket, lassanként a keresztyén hithez hajlítani, vallásos magyarázatot, olvasatot adva nekik, beilleszteni a keresztyén liturgiába. Lássuk be, rosszul gondolták.

A hagyomány szerint Ostra (Istar) istennő napja volt a tavasz ünnepe.

Szilicei református templom belseje

A húsvét angol Easter, vagy német Oster elnevezése a germán tavaszistennő, Ostra nevéből ered. Ostrát, az újjászületés, a termékenység istennőjét, tavaszi virágokkal, indákkal körülveve, tojással kezében, lábánál nyulakkal, feje felett repkedő madarakkal ábrázolják. Fejét tavaszi virágokból font koszorú ékesíti. Az istennő és a kezében lévő tojás a természet, az emberek újjászületését, a tavaszi ébredést szimbolizálja. Ostrának a legenda szerint volt egy különleges madara, amely színes tojásokat tojt. Egy napon az istennő a madarat a gyerekek szórakoztatására nyúlá változtatta, az-

óta tojnak a nyulak színes tojásokat. De ott vannak a további hagyományok: a locsolkodás, a barka vessző szimbóluma stb.

Az ünnep valójában nem az a két nap, ami a naptárakban piros betűvel szerepel, hanem egy időszak, amely negyven napos böjttel indul, s egészen pünkösdig, a Szentlélek kitöltetéseig tart. A Húsvét, a magyar nyelvben is ezt jelzi, a katolikus hagyomány szerint a hosszú böjtölés utáni első napot, amikor a hívő először húst vehet magához.

Időpontjának meghatározása már jóval bonyolultabb dolog. A nyugati keresztyénség húsvétja mindig március 22. és április 25. közé esik, mozgó ünnep, tehát nem a Juliánus-naptár egy adott dátumán található. Az első niceai zsinat 325-ben határozott úgy, hogy az egyház tagjai a húsvétot ugyanazon a napon ünnepeljék, a tavaszi nap-éjgyenlőség utáni első holdtöltét követő vasárna-

pon. A katolikus egyház 1581-ben kánonban rögzítette az időpontot, amely a György-naptár bevezetése után állandósult, már ha az alkalmanként két-három hetes eltéréseket állandósulásnak lehet nevezni.

A zsidó vallás természetesen nem ült a keresztyén megváltó Jézus Krisztus halála felett, de nekik is van megújulási ünnepük, a pészah. A nagyjából húsvét idejére eső ünnep részben a zsidók Egyiptomból való szabadulásának állít emléket, de az emlékezés mellett pészahkor a zsidók a jövőbe vetett hitet, a tavaszi újjáéledést is ünneplik. A mu-

**A FELTÁMADÁS HITÉBEN MEGÉLT HÚSVÉTOT KÍVÁN
MINDEN KEDVES OLVASÓNAK A SZERKESZTŐSÉG**

zulmánok természetesen nem ünnepe-
nek semmit Jézussal kapcsolatban, de
náluk is van tavaszünne. A Nauryz
eredetileg Iránból ered, de ma már a Köz-
kelet, Délkelet-Ázsia, a Krim-félsziget
és Közép-Európa több muzulmánok
lakta területén megtartják. A Nauryz a
tavasz ébredését köszönti, március 22-
én ünneplik, amikor a nap elhagyja a
Halak égövét, és belép a Kos havába.

A húsvét időszaka, mint látjuk, szin-
te minden jelentős vallás számára fon-
tos, és ünneppel pecsételi meg. Ám mi
keresztyének, úgymond ősi gyökereinket
tisztelőben tartva, olyan hagyomá-

nyokkal ékesítettük fel legnagyobb ün-
nepünket, a mi megváltónk Jézus
Krisztus kereszthalálának és feltámadá-
sának ünnepét, hogy most a világ a
maga pogány vagy mindössze vallásos
érzületével, visszaveszi a maga hagyomá-
nyait, és elhagyja a legértékesebbet
belőle, Jézus Krisztus áldozatát.

Mára visszajutottunk oda, hogy új-
ból a tavasz, az élet, a megújulás ünnepe
lett, nem pedig Krisztusé. Ez az egyház
felelőssége is, hogy nem lépett fel idő-
ben és kellő eréllyel, hogy megtisztítsa
ezektől az ártatlannak tűnő szokásoktól
a húsvétot, és lám most, sokan már

Krisztustól tisztítják meg a maguk sze-
mélyes húsvétját, és teszik függetlenné
ünnepeket.

Ezért ma még inkább fontos a tiszta
tan, az egyértelmű retorika, a kiállás a
bibliai értékek mellett, hogy közössége-
inkben visszaállítsuk e szent ünnep
Krisztus vérével szerzett felülmúlhatat-
lan értékét. Hagyjuk el a külsőségeket,
„nincsen itt” azokban, „hanem feltá-
madt” Ő, és csak hitünk által ragadható
meg. Legyen hát mindenkinek Jézus ál-
dozatában és feltámadásban gyökerező
áldott húsvéti ünnepe!

Szénási Szilárd

Mérföldkőnél vagyok! És akkor...?(!)

„Csak annak van reménysége, aki az élők közé tartozik.” (Préd. 9, 4.)

„Örülj az életnek, amíg tart!” - így szól a
Prédikátor könyve 9. fejezetének címszava.
Ennek a fejezetnek az első 12 versére szeret-
ném most felhívni a figyelmed. Olvasd el kér-
lek ezt a szakaszt, minden szóra odafigyelve,
s közben gondolkodj el azon, ami eszedbe jut
róla. Biztos vagyok benne, hogy gondolataink
pár ponton találkozhatnak, s az is nyilvánvaló,
hogy személyes tapasztalataink és terveink
okán különböző emlékek és jövőképek
cikkáznak a fejünkben.

Isten kezében vagyunk: munkánk, éle-
tünk, gondolataink, terveink mind-mind Isten
akarátának van alárendelve. Ő gondoskodik
az igazak és a bölcsek minden munkájáról és
annak eredményéről. Ő felügyeli a gonoszt és
az igazat, a jót és a vétkest. Az Ő szemében
mindenki egyenlő, minden érhet mindenkit. A
Prédikátor könyvének írója rossz dolognak ne-
vezi azt, hogy minden történhet mindenkivel,
mert az élet így kissé kiszámíthatatlanná válik.
Attól, hogy jó ember valaki, attól még történ-
het vele rossz, és fordítva. Attól, hogy valaki
hívó ember, a pusztaság lét nem vált meg senkit
az Ördög csábításaitól. Ráadásul, s egy nagy
plusszként említi még azt is az író, hogy „az
ember szíve tele van gonossággal és eszte-
lenséggel” (Préd 9, 3b.), így tehát elég nagy
esély van arra, hogy „jóságunk” és „hívó” mi-
benlétünk ellenére képesek vagyunk a rossz
és hitetlen cselekedetekre. Ez pedig „rossz”,
ugyanis nagyon megnehezíti létünket, s „kény-
telenek” vagyunk hit által élni életünket, re-
mélve, ígérve és fogadva, hogy életünket az
Úrnak szenteljük és ezután is Ő neki élünk.
Végül pedig mind a halottak közé kerülünk,
ezért míg élünk, mindent tőlünk telhetőt meg
kell tennünk.

Ugyanaz történhet meg mindannyiunkkal!
Kortól, bőrszíntől, nyelvtől, nemzetiségtől,

földrajzi helyzettől, kultúrától.. függetlenül. És
ez az a pont, mely oly sokszor teret ad a laiku-
sok és a hívő emberek közti vitának. Ha Isten
olyan igazságos, miért épp a milliárdos bűn-
özőknek engedi meg a kényelmes életet, miköz-
ben rengeteg hívő gyerek éhez és árva. Úgy
gondolom, az embernek meg kell tapasztalnia
és értenie bizonyos dolgokat, mielőtt egy ilyen
beszélgetésbe belekezd. Kell, hogy legyen
hite, reménysége és elég szeretet a szívében -
e nélkül nincs értelme a gondolatváltásnak. A
jó Isten, aki igazságos, egyben irgalmas, s
olykor fenyegető is, mindent okkal tesz, mely-
nek tisztán látásához mi sokszor túl hittele-

nyebb és épp trendi út követéséről. Úgy gon-
dolhatjuk, hogy elég csak részleteiben vizsgál-
nunk az élet dolgait, beérjük a kevésbé rosszal
is, hogy majd az is kielégíti az „élet” fogalmát.
Azonban a jó Isten nem épp ilyennek látatja
az általa definiált „életet”. „Többet ér egy élő
kutya, mint egy döglött oroszlán.” (Préd. 9,
4b.) - Ezt a mondatot is biztosan sokan sokféle
képen értelmezhetjük. Hadd mondjam el, ho-
gyan értelmezem én: többet ér az életben egy
Istenhez hű ember, mint egy tömegben ordító
hitetlen, akit majd talán a saját vitatársai ta-
posnak el. Az Istenhez hű ember tudja, hogy e
földi életben kell megtennie a tőle telhető leg-
jobbat, utána meghal, s Isten kezébe kerül. Aki
pedig már életében is halálra ítéli magát, an-
nak igazán nem fontos a halál utáni élet sem,
mi több, igazán az sem érdekli, hogy-e bármi-
féle emléket maga után.

Ezután a Prédikátor mintha egy nagy leve-
gővéttel egy új, bár mondanivalójában össze-
köthető gondolatsort kezd. „Azért edd csak
örömmel kenyeredet, és idd jókedvvel boro-
dat, mert mindig az volt Isten jóakarata, hogy
ezt tedd!” (9, 7.). Isten tehát nem akar meg-
fosztani a földi élvezetektől, csak a mértékle-
tességet a többi „Lélek gyümölcseivel” együtt
hozzácsatolja a csomaghoz: „Ruhád legyen
mindig fehér, és fejedről ne hiányozzon az
olaj!” (9, 8.). Él azzal a lehetőséggel,
talentumokkal, amelyeket Te kaptál, mert ez a
Te osztályrészed. Tedd meg a Tőled telhető
legtöbbet és legjobbat, amíg csak teheted,
amíg élsz. A Prédikátor tehát biztat bennünket
arra, hogy az élet bármelyik szakaszában le-
gyünk is, tegyük meg, ami erőnkől és lel-
künkől telik, ne tétovázunk, hiszen a Jó Isten
minden gondolatunkat látja. Minden okkal
történik, s bár néha kételkedünk döntéseink
helyes kimenetelében, vagy túlértékeljük,

Simon András grafikája

nek, okoskodóak, hencegők és felületese-
k vagyunk. Nem látjuk összképet, nem értjük
a háttérinformációkat, nem tudjuk az okot és a
célt, s így csak szövegkörnyezetből kiragadott
fél igazságokat rakunk össze, mely nem fedi a
valóságot. Sokszor csak a nagyérdemű hallga-
tóságot akarjuk kielégíteni véleményünkkel, s
észre sem vesszük, hogy közben akár saját
magunk gondolatait is félre diagnosztizáljuk,
már-már magunkat is meggyőzzük a köny-

vagy túlreagáljuk őket, viszont ha imádságos kézzel fordulunk Atyánk felé a nehéz, avagy ingatag helyzetünkben, akkor választ és megnyugvást kaphatunk. Bizzuk Rá és bízunk Benne, hogy Ő jobban tudja nálunk, mikor-miért-mire van szükségünk.

A következő versben (11.) azt olvassuk, hogy nem a gyorsaság, nem a hősiesség, értelmesség és bölcsesség, se nem a tudomány a mérvadó, mert mindezen dolgok az időtől és körülményektől függenek. Ne állítsunk fel tehát örök igazságokat, ne általánosítsunk vakul és vadul dolgokat, hiszen Isten akarata és tervei felülmúlják mindezeket. Ne akarjuk behatárolni Őt, ne akarjunk tudatalatt, esetleg tudatosan sem egyenrangúvá válni Ővele, hiszen, aki látta a „Mindenható“ c. filmet, az tudja, hogy amikor egy halandó megkapja az isteni hatalmat, mennyi bonyodalmat tud okozni saját és mások életében is. Azt sem tudjuk, hogy mennyi időnk van, mi minden vár ránk. Ez az utolsó vers számomra egy olyan mondatnak tűnik, mint amikor anyukánk már háromszor elmondta, hogy öltözzünk fel melegen, s mielőtt még becsuknánk magunk mögött az ajtót, utánunk kiállt, hogy ugye felvettük a kabátunkat?! A Prédikátort is, mintha ezzel az utolsó mondattal, nem végítélet hangulatban akarná zárni sorait, hanem egyszerűen csak nyomatékossítja azt, amit már elmondott az elején is: legyünk óvatosak, éljük az életünket, amíg csak lehet, mert a vég el fog jönni. Használjuk ki az időnket és lehetőségeinket, amíg csak tehetjük.

Engedtessek meg nekem, hogy még egy filmet hozzak fel példaként, mely arról szól, hogy egy férfi képes visszautazni az időben. Ha épp elrontott valamit az életben, újra tudja élni az adott napot, pillanatot, vissza tud menni éveket is, viszont, amikor megváltoztatott egy lépést, akkor volt, hogy más dolog is megváltozott. S pár „kijavított“ hiba után rádöbrent, hogy nem az a jó, ha tökéletesek a mindennapjaink, hanem az a hiba, ha nem úgy éljük meg őket, mintha az lenne az utolsó. Nem azon kell bosszankodnunk, hogy ismét „még öt perccel“ hamarabb csörgött az ébresztőóra, hanem látnunk kell az újabb nap fényét, melyet Atyánk adott ajándékba. Látnunk kell a pozitívumokat, keresnünk kell a megoldásokat, s ez bár sokszor fejfájással és bosszankodással jár, viszont szorgoskodásunkat látva Isten majd megáldja munkánkat.

Legyünk tehát életünk bármilyen mérföldkővénel: nehéz döntések előtt, egy ismeretlen élethelyzetben, jó vagy épp rossz változások előtt-után, tudnunk kell azt, hogy Urunkn sohasem hagy bennünket ma-

gunkra. Útjai bár kifürkészhetetlenek, sokszor sokféle módon tanít és fenyít, bátorít és óv, megvidámít, éltet, az ember számára Jézus a vigaság, a menedék és az otlalom, ahogyan a „Jézus vigasságom“ kezdetű dicséretünkben is énekeljük. Alapozzuk életünket a jó Isten Igéjére! Ne engedjük, hogy lelkiismeretünket elkábítsák ideiglenes féligazságok! Ne hagyjuk, hogy hívő szívünket megcsalják könnyelmű, átmeneti ámitások! Élvezzük és értékeljük az életet Isten törvényeinek tükrében, s adjunk érte hálát minden nap! Örüljünk az életnek, míg tart!

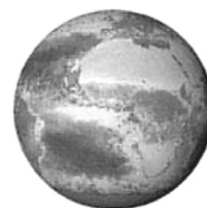
Režic Annamária

BIBLIAOLVASÓ

v e z é k f o n a l

1.	P.	Józs 10, 1–27		Kol 3, 5–11
2.	Sz.	Józs 10,28–43		Kol 3,12–17
3.	V.	Józs 11, 1–9	M	Kol 3,18–4,1
4.	H.	Józs 11,10–23		Kol 4, 2–6
5.	K.	Józs 12		Kol 4, 7–18
6.	Sz.	Józs 13		1Thesszalonika 1
7.	Cs.	Józs 14		1Thessz 2, 1–12
8.	P.	Józs 15		1Thessz 2,13–20
9.	Sz.	Józs 16		1Thessz 3, 1–8
10.	V.	Józs 17	Á	1Thessz 3, 9–13
11.	H.	Józs 18		1Thessz 4, 1–8
12.	K.	Józs 19		1Thessz 4, 9–18
13.	Sz.	Józs 20		1Thessz 5, 1–11
14.	Cs.	Józs 21		1Thessz 5,12–28
15.	P.	Józs 22, 1–8		2Thesszalonika 1
16.	Sz.	Józs 22, 9–34		2Thessz 2, 1–12
17.	V.	Józs 23	J	2Thessz 2,13–17
18.	H.	Józs 24, 1–15		2Thessz 3, 1–5
19.	K.	Józs 24,16–33		2Thessz 3, 6–18
20.	Sz.	1Móz 1, 1–25		Apostolok Cselekedetei 1, 1–3
21.	Cs.	1Móz 1,26–31		ApCsel 1, 4–11
22.	P.	1Móz 2		ApCsel 1,12–14
23.	Sz.	1Móz 3	U	ApCsel 1,15–26
24.	V.	1Móz 4		ApCsel 2, 1–13
25.	H.	1Móz 5,1–6,8		ApCsel 2,14–36
26.	K.	1Móz 6,9–7,24		ApCsel 2,37–41
27.	Sz.	1Móz 8		ApCsel 2,42–47
28.	Cs.	1Móz 9		ApCsel 3, 1–10
29.	P.	1Móz 10	S	ApCsel 3,11–26
30.	Sz.	1Móz 11		ApCsel 4, 1–12
31.	V.	1Móz 12		ApCsel 4,13–22

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

TÖBB JÉZUST – KEVESEBB PÁPÁT

A 87 éves róma-kritikus svájci katolikus teológus életműve 24 kötetben

Az egyházi lázadónak titulált Hans Küng svájci származású római katolikus teológus még megélte, hogy életművének válogatott kiadása indító kötetét maga mutatta be a nyilvánosságnak. A Válogatott Művek első kötete a megigazulásról szól. Több mint 500 oldalon foglalkozik a reformáció egyik központi tanításával. Az eredetileg 1954-ben született kötetben konfrontálódik Lutherrel, a reformátorokkal és Barth Károssal. A világhétosz megalkotója azt a kegyelmet is megkapta, hogy a 24 kötet első indító darabját kezébe vegye, amin maga is csodálkozik. Meg amit mondott ekkor, azon mi is... Írta: Dr. Békefy Lajos

A rebellis katolikus összege: „meg nem szolgált kegyelem“

A gyönyörű svájci hegyi tavi vidéken, Luzern Kanton Sursee településén 1928-ban született reformteológus a hét elején mutatta be Tübingenben 24 kötetes életmű sorozatának első kötetét. Nem volt semmi, ahogyan a sorozatot kommentálta: „Semmi okom bármit is korrigálni“

az elmúlt ötven év alatt kifejtett gondolatok, tételek, koncepciók, római katolikus egyházkritika közül. A lázadó teológus, aki főként a pápai csalatkozhatatlanság dogmájának cáfolásával vonta magára a Tanhivatal haragját és felfüggesztő döntését, „meg nem szolgált kegyelemnek“ nevezte, hogy összegyűjtött írásai megjelenhetnek. A hatalmas és

reprezentatív vállalkozás a Herder Kiadó merészségét és áldozatvállalását is bizonyítja. Annyi ellenségeskedés és olykor kőkemény, s nem mindig jóindulatú kritika ellenére úgy érzi, nem vétett nagy hibákat. „A kötet témái nem a múltéi. Legtöbbjük ma is nagyon időszerű” – jelentette ki a könyvbemutatón.

A kényelmetlen másként gondolkodó – de hatalmas ívű életmű

Úgy látszik svájci születésével és szocializációjával is összefügg, hogy valamiféle protestáns kritikai nyugtalanságot és szellemiséget hozott magával, s ezt a római katolikus egyházban sem tudta, s nem is akarta semlegesíteni vagy felfüggeszteni. Ő nem, mások viszont igen. De ez az, amitől a teológiában Künggé lett Hans Küng. Reformátori igeértelmezéssel kezdte bírálni Róma klasszikus és rendíthetetlennek tartott, ekként megőrzött tanítás-fundamentumait. Ezek a témák mind ott vannak a sorozat kötetekben. Így a megigazítás tana után következőkben, melyek a II. Vatikáni (reform)Zsinat és az ökumené viszonya mellett foglalkoznak az egyházzal, az egyház tanítóival, a nők szerepével az egyházban egykor és ma, a pápai családokhatatlanság dogmájának kritikájával, az egyházi reformok lehetetlenségével és lehetőségeivel. Továbbá jelentős korábbi köteteknek újrakiadását is megkapjuk majd, Isten emberré létéről, a keresztyén életről. Újra lapozhatjuk a Létezik Isten? bizonyoságtévő, apologetikai jellegű könyvét, majd az örökéletéről szóló írásokat. Hitvallásosság és természettudomány kapcsolatát, viszonyát vizsgálja a 11. kötetben. A 12.-ben a keresztyénség és világvallások viszonyát. Aztán a Názáreti nyomába vezet el a következő kötet, egy másik pedig a teológia kitérési pontjait, új irányait elemzi. Külön kötetek foglalkoznak a három „ábrahám vallással”, a zsidósággal, a keresztyénséggel és az iszlámmal. Irodalom, művészet, zene a 18. kötet témája. A 19. tartalmazza világétosztát, a 20. pedig a világpolitika és a világgazdaság kölcsönhatásait és kritikai kommentálását hozza majd. A 21-23. kötet személyes emlékezéseit, visszatekintését teszi hozzáférhetővé, a 24.-ben pedig különféle, az előzőekből kimaradt, illetve a szerkesztésig még keletkező fontosabb írásokat, leveleket foglalják bele.

Modern, de az ősegyházhoz közelítő egyházmodell

Tübingeni teológiai tanársága ideje alatt a modern, de az ősegyházhoz hasonló szerkezetű „eredeti” egyházért küzdött, írt, bíralt, alkotott. Több Jézust – kevesebb pápát – hangzik egyik kardinális tétele, amivel a kúriai kardinálisok szívét megremegtette. Ugyanakkor ezzel a követelményével valóságos jégtörő vezérhajóvá vált a reformokra vágyó katolikus tömegek szemében. Úgy látszik, a kúriai rettenet nem volt kicsi, ezért a halkán surranó bíborosok végül is eredményesen mesterkedtek azon, hogy a fékezhetetlennek tűnő teológiai fenegyereket megzabolázzák. Ítéletük: kegyvesztés Rómában, megvonták tőle tanítói felhatalmazását. Tübingeni tanártársa viszont, **Joseph Ratzinger** később pápa lett **XVI. Benedek** néven, ő meg minden esélyt elvesztett az egyházi karrierre. Persze ő sem maradt adós. Pozitív válasza: Tanított rendületlenül tovább. Ha kidobták az ajtón, visszajött a kéményen át. A tübingeni egyetemen nem taníthatta tovább a katolikus dogmatikát, de ugyanitt az ökumenikus teológiai fakultástól független professzor lett. Majd az Ökumenikus Kutatások Intézetének igazgató, s a korszakos Világethosz Alapítvány létrehozója.

„Hét pápa – ahogyan átéltem őket”

Ősre tervezi legújabb könyvének megjelentetését, melynek ez lesz a címe: „Hét pápa. Ahogyan átéltem őket”. Aki a pápaságot szeretné megreformálni, az a 24 kötetben elég érvet, szellemi „hadianyagot” talál a sorozatban. A kiadó évente négy kötetet tervez megjelentetni, minden kötetet orientáló bevezetővel látnak el. Az első négy kötetben 10 olyan anyag is van, amit eddig még sehol nem lehetett olvasni. Sokáig telje-

sen lehetetlen volt, hogy könyveit olyan világhírű katolikus könyvkiadó jelentesse meg, mint a freiburgi **Herder**. „Boldog vagyok, hogy ezt még megélhettem” – mondja széles, de kissé fátyolos mosollyal.

Rehabilitáció? – Ferenc, a reformpápa a háttérben?

Az első kötet bemutatásakor Hans Küng megköszönte a Herder Kiadónak, hogy megkereste azzal a meglepő ajánlattal, hogy kiadják munkáit. Úgy tekinti ezt, mint tényleges rehabilitációt, hiszen katolikus kiadó

jelentkezett műveiért, s jelenteti meg azokat nagyszabású sorozatban. Az első könyvét 1960-ban szintén a Herder jelentette meg. Aztán a közte és Róma között kirobbant szellemi háborúskodás következtében kiadót is kellett változtatnia, így esett választása a müncheni protestáns kiadóra, a **Piperre**. Minden nap

hálás azért, hogy az életmű kiadásán naponta dolgozhat, mert ő nem tudhatja, hogy pár nap, hét vagy évecske van-e még hátra. Mindenesetre a kiadó tulajdonosa, **Manuel Herder** a bemutatón kijelentette: „Küng egész életművét, teológiai gondolkodásának tágasságát meg kívánjuk őrizni a jövő számára”. A tübingeni sajtóbemutatón Küng így fogalmazott: nem kérdés, hogy Ferenc pápa révén új reformlendületet kapott a világegyház. „Remélem, a pápa kiállja és végigharcolja ezt a küzdelmet” – fogalmazott a 87 éves reformteológus a reformpáparól. Az őszi római színódus választ ad talán arra, hogy a reformteológus reménye a reformpáparól beteljesül-e? De Küng nem lenne Küng, ha sajtóértekezletét nem egy újabb hírbomba robbantásával fejezte volna be.

Eutanáziával fejezi be életét? – Küng vagy Jézus az úr?

Ismét megerősítette azt a szándékát, hogy élete végét ő maga szeretné meghatározni. Ezzel az aktív eutanáziára utalt. Parkinson-kórban betegedett meg. Nem szeretné a megfelelő pillantot elmulasztani. Hogy mikor, ő tudja. Tudja? Vagy Valaki még jobban tudja, egyedül Ő tudja? Hogy miként fogja szándékát az Élet Ura előtt igazolni, ezt is tudja? Mi pedig vitatkozhatunk azon, hogy bűn-e, biblikus-e, igazolható-e a római rebellis teológusnak ez a döntése. Vagy másról lenne szó? Hogy aki életében rebellis volt, az halálában is az akar maradni? Ez lenne a küngi következetesség? Nagyon sajátos, de nem jézusi. Jézus az „Elvégeztett” pillanatát nem maga határozta meg, hanem a kivégző hatalom, a római katonai és a zsidó vallási hatalom – legfőképpen pedig maga az Atya, akinek kezébe letette lelkét. Átengedte, de nem saját döntése szerint adta vissza azt. Megvárta, amíg a szenvedés útján hazahívja Őt az atyai szó. És ez valami egészen más, mint az euthánázia útja. Elég lesz-e 24 kötet annak igazolására, hogy Küng életében ezt a Jézust követte? Ha több Jézust akart, akar, és kevesebb pápát, akkor ennek a végben is meg kellene látsania...Küng vagy Jézus marad élete ura? Ez itt az igazi kérdés...Meglátjuk... Én láttam milliókkal együtt **II. János Pál, Woytila** pápa végszenvedését. Számomra ennek nincs alternatívája.

GYÜLEKEZETEINK életéből

Beszámoló a lévai Czeglédi Péter Református Gimnázium báljáról

„...felvirradt az öröm, vidámság és megbecsülés napja.” Esz. 8,16

A lévai Czeglédi Péter Református Gimnázium és a gimnázium mellett működő szülői szövetség, a hagyományokhoz hűen, Isten segítségével, idén is megrendezte a nagysallói kultúrházban a gimnázium farsangi batyusbálját. Jólesett a munkával teli hétköznapiak közepette kicsit szórakozni, mulatni, vidámságban, barátok közt tölteni az időt.

A január utolsó péntekén tartott bálon jelen volt Nt. Kassai Gyula esperes úr és kedves neje, Nt. Kassai Tímea lelkész, Nt. Kiss Pál esperes úr és kedves neje, Nt. Kiss Ilona lelkész,

Kotora Marián polgármester úr és kedves neje Kotora Andrea, Kluch János, a Czeglédi Péter Református Gimnázium igazgatója és kedves neje, Kluch Lenke. A bálózók közt voltak továbbá az iskola pedagógusai, a szülők, a jelenlegi és a volt diákok, iskolabarátok, a nagysallóiak.

Már közel egy évtizede – akkori szülők kezdeményezésére – Nagysallóban tartja a gimnázium a bált. Ezúton is hálás szívvel mondunk köszönetet a nagysallói polgármesternek, Kotora Mariánnak, hogy ingyen rendelkezésre bocsátja a kultúrházat, és a helyieknek, akik bőven kiveszik részüket a szervezésből. S ha már a köszöneteknél tartunk, meg kell említenünk a szülői szövetség vezetőségét, akik egy emberként összefogva, idejüket, energiájukat nem sajnálva, szervezték idén is a bált. Köszönet a sok-sok tomboladíjért is, amiket lévai és nagysallói szervezetek, intézmények, vállalkozók, szülők, pedagógusok ajánlottak fel.

A mulatság bevezetőjében Kiss Orsolya, a gimnázium 2. osztályos diákja mondott verset, majd Ölveczky Éva és Nagy László, szintén a gimnázium 2. osztályos diákjai, s egyben a Csemadok Lévai Alapszervezete mellett működő Garam Menti Néptánc Együttes tagjai

Bodrogközi táncot adtak elő. Nt. Kassai Gyula, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Egyházmegye esperese igei köszöntővel üdvözölte a megjelenteket, majd Kluch János igazgató úr szólt a gimnázium eredményeiről és megnyitotta a bált. Ezután következett az est fénypontja, a gimnázium diákjai külön erre az alkalomra készített palotást adtak elő nyitótáncként, nagy taps kíséretében. A ruhákat a szülői szövetség a Bethlen Gábor Alap pályázati támogatásával készítette, a táncot Kluch Lenke koreografálta és tanította be.

A bálon a jó hangulatról a párkányi Royal zenekar gondoskodott. Példamutató, hogy a csekély diáklétszámú gimnázium bálján közel 160 lelkes bálózó mulatott vidáman. Már most invitáljuk a jövő évi batyubálra a szórakozni vágyókat, melynek időpontja 2016. január 29. péntek.

Valkó Ildikó, a gimnázium mellett működő szülői szövetség elnöke

„Vele tűnök, vele szenvedek...”

A házasságkötési eskü említett szakasza minden keresztyén házasság számára öröm és ürm is.

A Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolájában éppen ezért szerveztünk filmvetítéssel egybekötött beszélgetést gyermekek szüleinek a Házasság Hete program keretén belül. Első este

(2015.február 11.) az alsó tagozatos gyermekek szüleit, második este (2015.február 13.) pedig a felső tagozatos gyermekek szüleit invitáltuk egy közös eszmecsere a házasságról.

Az egybegyűlteket Buza Zsolt iskola-lelkész köszöntötte a Példabeszédek 30, 18-19 verseivel. Szelíd szerelem című film megtekintése után az érthetetlen utakról beszélgettünk. A házasság egy ilyen érthetetlen ösvény, amelyet Isten hűsége pecsétel el. A film bibliai

alapokon nyugszik. Az ezékieli prófécia beteljesülése. (Ez 16) Jeruzsálem hűtlenségének és Isten hűségének a megélését beszéli el emberi házasságra levetítve. A megjelentekkel együtt arról beszélgettünk, hogyan válhat szeretetünk szelíddé, Krisztusivá.

A beszélgetés végén a Szövetség Közös Célokért erre az alkalomra kiadott kiadványát, Család könyvét kapták ajándékba a házaspárok. Azt kívánjuk, hogy töltsék meg a család könyvét minél több közös alkalommal egymással és gyermekeikkel, hogy élmény dús házasságok és családok éljenek Felvidéken.

Az alkalom végén együtt imádkoztunk magyar családjaink meg-

tartó, örökérvényű értékeiért, lelki és testi gyarapodásukért, valamint alázattal fogadtuk Isten áldását.

Két este 12 házaspár, 11 pedagógus, 2 egyedülálló édesanya, 1 családjánya, 1 családapa vett részt közös alkalmainkon. Hálát adunk a mi Urunknak, hogy a házastársak, családok fokozatosan döbbenek rá Isten Igéjének mérhetetlen igazságára: „Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassza.” (Mk 10,9) Dicsőség ezért a nagykegyelmű Istennek.

Buza Zsolt

Ökumenikus rajzverseny Nagyölveden

Már hagyománnyá vált, hogy a két történelmi egyház, református és katolikus közösen hirdeti meg bibliai témájú rajzversenyét. A témát karácsonykor kapják meg a gyermekek és az ökumenikus imahét keretén belül kerül sor a kiértékelésre. Így bőven van idő a téli szünetben elmélkedni, rajzolni és festeni. Szokás szerint az egyik évben a református, a másik évben a katolikus templomban tartott közös imaheti istentiszteletükön kerül sor a díjak átadására. Az idén közel 50 gyermek, óvodás és általános iskolás kapcsolódott be. Sok szép rajzot láthattunk, nehéz volt dönteni az értékelőknek. Az idei témánk: A teremtés szépségei volt. Az istentisztelet alkalmával Sárai Attila római katolikus plébános úr hirdette az Igét, gyülekeztünk fiataljai kis műsort készítettek, hallhattuk a katolikus és református énekkar Istent dicsőítő énekét is. Az alkalmat szere-

tetvendégség követte, volt sütemény, pogácsa, tea és forralt bor, beszélgethettünk és örülhettünk egymásnak. Valóban áldás, ha felekezetek így is tudnak egymáshoz köze-

ledni, Istent együtt dicsérni szóval, énekkel, rajzzal és hangszermuzsikával. Soli Deo Gloria!

Antala Éva

Párbeszéd az élő víz forrásánál

A Hontfüzesgyarmati Református Egyházközség az ökumenikus imahét keretén belül három alkalomra hívta Hontfüzesgyarmat község három felekezetéhez tartozó testvéreket. 20-án az evangélikus, 21-én a református lelkész, 22-én a római-katolikus plébános úr tartotta az alkalmat.

Az imahét fő témájának alaptörténete „Jézus és a samáriai asszony” története volt. A történet megerősítette bennünk az ökumené fontosságát. A párbeszédnek - mint ahogy a samáriai asszony és Jézus párbeszédének is - lehet jó eredménye. A samaritanusok és a zsidók között sok volt a hasonlóság, de a különbözőség is. Ez azzal magyarázható, hogy a samaritanusok az izraeli kisebbségből és a betelepült idegenekből álló keverék nép volt. Ugyanazt az Istent imádták, a Messiást várták (Jn 4,25), a tízparancsolatot megtartották, Mózes öt könyvét elfogadták. Ami mégis mássá tette őket, azok pl. a szokások voltak, a kultusz hely ahol a hitüket

gyakorolták stb. Jákób forrása azonban közös volt, s a mellette folytatott párbeszédnek megvolt az eredménye – „sokan hittek benne (Jézusban) az asszony szava miatt”.... „Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig. Az ő szavának sokkal többen hittek,....” (János 4, 39,40-41)

Jó lenne, ha a mi – felekezetek közötti - párbeszédünknek is hasonló eredménye lenne, ha együtt terjeszthetnénk Isten országát ebben a világban. A beszélgetések alkalmával azonban felmerült az igény a megmaradásért való imádkozás szükségességére is, sőt az ev. lelkész szerint Hontfüzesgyarmat esetében ez mindenféleképpen igaz, hiszen a községben mind a három felekezet kislétszáma, a templomba járók száma egyre kevesebb. Úgy gondolom, ez nemcsak a hontfüzesgyarmati keresztyén felekezetekre igaz, hanem általában a keresztyén közösségekre. A körülöttünk zajló események (terror-

támadások, népszavazás, lázadások, háborúk stb.) mind arra utalnak, hogy egyre kevesebb az Istenfélő, Krisztusban bízó és hozzá hűséges keresztyén ember!

A mi közös párbeszédünk eredményeképpen született meg a gondolat, imádkozunk együtt a megmaradásért, gyűjtjük össze a maradékot, hiszen Krisztus számára az sem elvetendő (Lk 9,17). Ez úgy érdekében tovább folytatjuk imaközöségi alkalmainkat, melyekre minden hónap első keddjén délután 17.00 órai kezdettel kerül sor a református lelkészlak irodahelyiségében. Ezekre az alkalmakra szeretettel várjuk mindazokat, akik sok más mellett a megmaradásért és az ökumenéért is kívánnak velünk közösen imádkozni, akiknek szívügye az Isten ügye. Az alkalmakért, amelyek lehetőséget adtak az „élő víz forrásánál” való párbeszédre, s e párbeszéd eredményességéért Istennek legyen hála!

Cs. M.

Szerelempróba... a házasság hete Kamocsán

Kamocsán, február 22.-én, vasárnap délután mozgolódás volt a kultúrház környékén. Ezúttal mindenki kézenfogva feleségével, férjével érkezett, kellemes vasárnapi kikapcsolódásnak ígérkező filmvetítéssel egybekötött teadélutánra igyekeztek, amely Nt. Sasák Attila és Nt. Sasák Ilona szervezésében került megrendezésre.

A sütik, harapnivalók az asztalon kínálgatták magukat, a friss tea illata elárasztotta a helységet, és amikor már mindenki kényelmesen elhelyezkedett Nt. Sasák Ilona egy rövid bevezetővel nyitotta meg a délutánt. Pár mondatban beszélt a házasság lényegéről, arról, hogy sajnos nem mindig vágyaink szerint valósul meg, mert az életünk tele van kísértéssel, és könnyű elbukni. Elmondta, mennyire fontos, hogy megtanuljuk feltétel nélkül elfogadni és szeretni a társunkat, és ugyanennyire lényeges energiát fektetnünk a kapcsolatunkba, éltetni a tüzet. Mert a szere-

tet tulajdonképpen egy döntés, mi döntjük el kit ajándékozunk meg vele.

A lámpák kihunytak, a vetítés megkezdődött, és másfél órán keresztül két másik ember példáján okulhattunk. A főhős Caleb és felesége Catherine házassága 7 év együttélés után a romokban hever, egy hajszálnyira a vállástól. Mindketten a másikat hibáztatják, saját hibáik eltörpülnek a másikéi mellett. Mikor Caleb meglátogatja a szüleit, és elmondja nekik, hogy válófélben vannak, édesapja 40 nap haladékot kér tőle, mielőtt aláírja az okmányokat. Egy különleges, kézzel írt könyvet ajándékoz neki, mintegy útmutatót adva ezzel egy 40 napos próbatételhez, amit ha végigcsinál megváltozhat az élete és Isten segítségével megmentheti általa házasságát. A férfi döntést hoz, elfogadja a könyvet, és elkezd véghezvinni a benne leírtakat. Újra próbál közeledni feleségéhez, virágot vásárol, kávé, vacsorát főz, de Catherine

már nem bízik benne, ridegen elutasítja minden próbálkozását. Caleb küzd a próbatétel által, közben harcol önmagával, de saját ereje kevés lenne mindehhez...

Tanúi lehetünk viszont annak, hogy édesapja szeretetén, munkatársa hitén keresztül ő is megérti, az örömhírt, hogy van megbocsátás, és Isten úgy szereti, hogy fiát adta érte a kereszten. Részeseül Jézus feltétel nélküli szeretetében-amit aztán ő is képes továbbadni, viszonzás nélkül is szereti a feleségét. Levetkőzi régi rossz szokásait, az megtagadja önmagát, és menti a házasságukat, mert Isten megváltoztatta az életét, és ehhez a szeretetkaland csupán eszköz volt, amit felhasznált...

A film megindít, és elgondolkodtat férfit és nőt egyaránt, mi is magunkra ismerhetünk benne. Halljuk meg, hogy az Úr szól általa hozzánk, a házasságot tisztelni kell, és érdemes érte küzdeni.

Sukola Kinga, Kamocsa

Tavaszi Egyházmegyei Nőszövetségi Konferencia Hetényen

„Ki Istenének átad mindent, Bizalmát csak belé veti, Azt csudaképen őrzi itt lent, lnség, baj közt is élteti. Ki mindent szent kezébe tett, Az nem fővényre épített.”

2015. március 1 - én, délután 15:00 órakor, a csodálatosan szép 274. dicséretünk éneklésével kezdetét vette Hetényen a tavaszi Egyházmegyei Nőszövetségi Konferencia.

Egyházmegyeinkből jó néhány gyülekezet nőtagjai énekeltek lelkesen az említett sorokat, és várták nagy izgalommal Oláh Ilnát, Ica nénit, Magyar Örökség-díjas tanárt, a komáromi református gyülekezet kurátorát, aki „A nő béketeremtő ereje a családban és a környezetében” címmel készített előadást számunkra.

Az előadás bevezetéseként Nt. Écsi Gyöngyi, a hetényi gyülekezet beosztott lelkipásztora köszöntötte a megjelenteket, buzdí-

tott, hogy szolgáljon ez az együttlét böjti méregtelenítő kúraként mindannyiunk számára.

„Derék asszonyt kicsoda találhat? ...Az ő száját bölcsen nyitja meg és kedves tanítás van a nyelvén”(Péld 31,10.26)

Eme bibliai vers szolgált alapul Ica néni bizonyágtételéhez, melyben felsorakoztatta

azokat a női példaképeket, akik hitükkel, tartásukkal, Istentől kapott bölcsességükkel nagy hatást gyakoroltak életére.

Megemlítette többek között édesanyját, aki nagy bölcsességgel nevelte őt, sohasem tiltott, hanem mindig mindent nagyon okosan megindokolt. Szavait, bölcs tanácsait mind a mai napig szívében hordozza.

Apai nagyanyja 29 évesen özvegyült meg, 2 kis gyermekkel magára maradt. Nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy gyermekei, unokái a házi munkához értsenek. Később ez

nagy hasznára vált Ica néninek.

Anyai nagyanyja, akinek szintén nagyon nehéz élete volt, özvegyen 5 gyermeket nevelt fel becsülettel, tisztességgel. Példakép lehet mindannyiunk számára!

De anyósa is példája volt az életét szeretettel a családjának szentelő asszonyoknak.

Nagy szeretettel emlékezett Zsemlye Katalinra, elsős tanító nénijére, aki szintén sok hasznos dologra tanította meg. Elmondta Ica néni, hogy a jó pap holtig tanul, de a jó pedagógus halála után is tanít.

Zsindely Ferencné Tüdősz Klára, kinek könyveit nagy előszeretettel olvassa Ica néni, szintén példakép lehet mindannyiunk számára, hiszen Tüdősz Klára Istenhez való ragaszkodását, hitét, példamutató életét, örömet, akkor is, amikor nehezebb időszakok következtek az életében, töretlenül megtartotta.

Megemlítette még Szabó (Csukás) Rózsi-ka nénit, lelki testvérét, aki 13 éves korától vezette őt a hit útján.

Majd Lorántffy Zsuzsanna következett a sorban, aki 16 évesen ment férjhez, 5 gyermeket szült, ebből négyet kénytelen volt eltemetni. „Példakép számunkra, mint családanya, fejedelemasszony, mint pedagógiát, kultúrát, reformációt, magyarságot támogató asszony.”

A hölgyeken kívül nagy szeretettel emlékezett vissza egykori lelkipásztorára nt. Végh Dánielre, aki szintén meghatározó példakép volt számára. Elmondta, hogy kitűnő

bibliai alapokat kaptak tőle a hitoktatásban, katechérisan.

Ica néni mind a mai napig fel tudja sorolni fejből a Biblia könyveit. Meg kellett tanulniuk többek között a derék asszony dicséretét is, ami nagy nyomot hagyott benne, ezekre az igékre építette életét, és erre biztatta a konferencián jelenlévő valamennyi asszonytestvért is.

Felidézte még Petőfi Sándor sorait, amit feleségéhez, Szendrei Júliához, irt: „... Júlia tőled függ, hogy sötét árnyék, vagy fényes sugár leszek.” Bizony nagy szerepe van egy feleségnek abban, hogy a férje lelkileg hogyan érzi magát: a fellegekben, vagy egy „sülyesztő butyorban”!

Elmondhatom minden jelenlévő nőtestvérem nevében, hogy Ica néni előadása, biztonyságtétele, igazi lelki feltöltődést, gazdagodást hozott számunkra. Élmény volt Őt hallgatni! Istenbe vetett hite, bölcsessége, tartása, vitalitása - azt gondolom - példaértékű mindannyiunk számára.

A tartalmas előadás után Écsi Gyöngyi lelkész nő egy elmélyítő játékkal készült. Minden jelenlévő asszonytestvér kapott egy gondosan elkészített kis papírgalambot, melyen a következő Igét találtuk: „Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén.” (Péld 31,26) A különbség csupán annyi volt, hogy mindegyik galamb más színű ágacskával rendelkezett. Miután színek szerint csoportokba rendeződtünk, minden csapat külön válaszolt a kapott kérdésekre.

Többek között arra kerestük a feleletet, hogy: életünkben hol vannak a határok, mi az, amit még el kell tűrnünk, és mi az, amit már nem tudunk elviselni? Mi lehet sikertelen béketűrésünk kudarainak oka, és melyek a sikeresen megharcolt béketűrés biztonyságtételei?

Rá kellett jönnünk, hogy kudaraink okai bizony saját magunk vagyunk! Nagyon gyakran hiányzik életünkben a feltétel nélküli szeretet, az igazi mély hit, és sokszor „rosszkarban vagyunk”, ami annyit jelent, hogy

nem vagyunk az Úr karjaiban.

Úgy érzem, mindannyian elgondolkodhatunk a hallottakon, és kérhetjük az Úr Isten segítségét, hogy erősítsen meg minket a hitben, adjon több bölcsességet, szeretetet, béketűrés a mindennapokban, a családi életben, és a gyermeknevelés terén is.

Az összejövetelt Nt. Dr. Szénási Szilárd, a Komáromi Református Egyházmegye esperese zárta, aki megköszönte Ica néni biztonyságtételét, és elmondta, hogy amint az előadásból is kiderült, bizony azok az emberek vannak a legnagyobb hatással ránk, akik ott vannak a környezetünkben, akiket személyesen is ismerünk. A nők, asszonyok azok, akik arra hivatottak, hogy a békességet, biztonyságot megteremtsék a családban.

Adja Isten, hogy úgy tudjuk megélni a mindennapok örömeit, nehézségeit, hogy hitünkkel, Istenhez való ragaszkodásunkkal mi is példaképpé válhassunk a ránk bízottak számára!

Sasák Ilona, Kamocsa

Száztányéros kocsonya

„... **hogy jókedvednek esztendeje ez az új is légyen...**” 285. Dics.3.v

Immár hagyományosan, január második szombatján a „száztányéros kocsonya” üdvösköztetőjére kerül sor a lévai egyházközség szervezésében. Isten kegyelméből így történt ez 2015. január 10-én a gyülekezet által fenntartott Czeglédi Péter Református Gimnázium épületében. Az alkalmat már pénteken a kocsonya elkészítésével kezdtük. Ebben az esztendőben Szobi Kálmán és hitvestársa Szobi Magdolna vállalták a felelősségteljes szolgálatot, a majd 140 tányér kocsonya elkészítését. A gyülekezet tagjai számára igazi közösségformáló lehetőség volt a termék előkészítése, a kocsonyatányérok díszítése, a lázas készülődés. Szombaton 16 órakor rövid áhítattal kezdődött az alkalom. Nt. Kassai Gyula esperes Ezékiel próféta könyvében a 20. rész 6. versének utolsó gondolata alapján szólt az egybegyűltekhez. „tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége.” Isten minden

esztendőben áldást készít az övéi számára. A tejjel és mézzel folyó föld a bőséget jelenti, ám ez a felülről jövő bőség nem a földi mértéktelen gazdagság, nem a felhalmozó birtoklás, hanem a megelégedettség, az Isten mindennapi áldásába vetett bizalom. Ha így tekintünk az előttünk álló életszakaszra, országunk, közösségünk ékessége lehet a mindennapi életünk.

Az áhítatot a nagyölvedi Nagy Csomor István családi zenekara követte, akik népzenevel köszöntötték az egybegyűltek.

„Áldjon vagy verjen sors keze, itt éljed halnod kell...” Vörösmarty gondolatával vezette be a kerekasztal beszélgetést Nt. Kassai Tímea lévai lelkész. A beszélgetés témája, a múlt esztendő értékelése mellett, a lelkési szolgálat értéke és kihívásai volt ebben az értékvesztett, ám az istenfiak megjelenésére sóvárgó világban. A válaszokat a barsi egyházmegye vezetői fogalmazták meg, Kassai Gyula esperes, Antala Éva esperes helyettes, Révész Tibor zsinati képviselő valamint ifj. Kiss Pál mérnök, egyházmegyei

gondnok. Öröm volt hallani a hálaadás szavát az elmúlt év értékeléseiben, és lelket erősítő biztonyságtételek vallottak a lelkési szolgálat helyéről és küldetésének fontosságáról. A beszélgetést ismét a Nagy Csomor család zenekara követte, majd a feldíszített osztályteremben sorkerült a kocsonya paprikával és ecettel történő felavatására, amit Szobi Magdolna, a remek kocsonya készítője végzett el. A résztvevők a kocsonya mellett finom pörköltet fogyasztottak, amit Rási László és Rácz Zoltán készítettek. A szeretetvendégség a sok-sok sütemény és pogácsa valamint a finom barsi borok kóstolásával végződött. Kulcsár Zoltán Újbarsól különféle asztali borokat kínált a vendégeknek. A tartalmas és vidám évkezdő alkalom jó közösséget formált és egy élő gyülekezet örömteli szolgálatát hordozta. Köszönet mind a szervező gyülekezetnek, mind a velünk együtt örvendező résztvevőknek. Mindezt Istennek legyen hála!

KT

Köszöntés

„Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az Úr jártodban - keltedben most és mindenkor. „Zsolt.121,1.7-8

Gyülekezetünk vezetősége Isten előtti hálaival és szeretettel szívében a 121. Zsoltár szavaival köszönti Perhácsné, Moskaly

Júliát, gyülekezetünk legidősebb tagját, aki 1915 február 6.-án az Egyesült Államok, Ohio -beli Cleveland városában látta meg a napvilágot. Isten gazdag áldását kérve 100. születésnapja alkalmából, kívánunk jó egészséget és Isten igéje által való hátlateli visszaemlékezést az eddig megtett zárandókútra.

Kisráska ref.gyülekezete

Jubileum

„**Örüljetez az örülökkel...**” (Róma12:15a.)

Isten kegyelméből születésének kilencvenedik évfordulója alkalmából köszönthettük szerető családjá körében kedves asszonytestvérünket: özv. Köblös Bélánét

Az ünnepelt fizikailag közepes termetű, kedves asszony, aki a maga törekenynek tűnő mivoltában sok áldott munkára nyert erőt az Úrtól, szorgos hitéletre adott példát szerettei, de Gyülekezetünk tagjainak is életének 90 esztendeje során.

1925. február 21-én született Köblös Béláné, szül. Medve Margit, akit már csak mindenki Mancikának szólít. Kaposkelecsenyben élte le életét. 1955 óta özvegyen nevelte lányát. Dolgos életet élt, míg egészsége engedte, szorgalmasan látogatta az istentiszteleteket, máig tagja a helyi református nőszervezetnek. Az ünnepeltet egy kis házi istentisztelet keretén belül köszöntöttük. „Az Úr énnekem őriző pásztorom”- 23. zsoltár első verse eléneklése után Nt. Fülöp Sándor lelkész igeolvasása és bizonyágtétele hangzott el, majd a nőszervezet elnöknője, Bodnár Ilona verses köszöntője következett:

Fazekas Imre : Múltó élet

*Egyre csak peregnek a napok az évek homokóráján,
Lassan fogyó kanócként az élet égő gyertyáján.
Amit máig megéltél, majd emlékké kövülnek,
Akár jók, rosszak, keserűek, vagy szépek.*

*De felejtöd el mi fájt, csak a jóra emlékezzél,
Letévén a terheidet, az utadon tovább lépjél!
Lásd, nemhiába való a céltudatos, küzdő élet,
Ha minden rezdülését áthatja az igaz szeretet.*

*Íme, újabb mérföldkőhöz érteztél eme mai napon,
Kívánom Neked, hogy továbbra boldog légy nagyon!*

Az ünnepelt és leánya (balra áll), valamint a köszöntő gyülekezeti tagok

*Örülj szívből mindannak, amit Isten Neked adott,
S fogadd most köszöntésünk, Boldog születésnapot.*

Befejezésül az „Úr csodásan működik” c. énekkel és az Úri imával zártuk az Istentiszteletet.

Azután az ünnepelt megajándékozása következett. Nem maradt el a virágcsokor és a születésnap tortája sem.

A meghatódott „születésnapos” és családja örült a kedves megemlékezésnek és köszöntésnek, majd közös beszélgetésben, emlékezésben és szeretetvendégségben vettünk részt.

Kívánjuk Számára Isten áldó és megtartó kegyelmét, szeretteivel békében és boldogságban éltesse Isten!

Bodnár Ilona

„Mindennek rendelt ideje van...”

(Beszámoló a zselízi gyülekezet életéről januárban)

A zselízi gyülekezet január folyamán ismét megtapasztalhatta, átélhette a fenti Ige valóságát, tanulságát. Először együtt örveledezhettünk gondnok asszonyunk újszülött kisunokájának, majd ezután kis idővel sokat szenvedett, fiatal presbiterünk koporsója mellett kellett megállnunk. A döbbenet, a gyász mindannyiunkat arra szólított: akár ifjú, akár idős korban készen kell állnunk arra, hogy számot adjunk az életünkről. Mert vajon tényleg megéltük az örömteli órákat, tényleg tudjuk értékelni, becsülni családunkat, a mindennapi élethez szükséges javainkat? Tudunk még hálát adni Isten szerető kegyelméért?...

Nagyon jó alkalom volt erre a közös számadásra az Ökumenikus Imahét városunkban, ahol az előző évekhez hasonlóan, de még nagyobb számban összesereglettek mindazok, akik vágnak Isten je-

lenléte. Az evangélikus imaház bővítése, és lelkipásztoruk betegsége miatt egy helyszínnel kevesebb volt az idén, de hétfőtől-szerdáig hallgathattuk Isten szavát a zselízi, majd a garamkölai református, illetve a zselízi római katolikus templomokban, ez utóbbi alkalommal mindnyájan szeretetvendégségen is részt vehettünk katolikus testvéreink jóvoltából. Sőt, a hét folyamán minden istentiszteletünk, így az öregotthonokban végzett szolgálatok is az Imahét vezíregjére épültek. Mivel városunkban gyümölcsöző az ökumenikus kapcsolat, nem kell újra egy évet várnunk a következő találkozásra, hiszen szervezés alatt áll már a Nők Világimanapja is!

Az imahét végeztével Isten újabb átélhető öröme szólított minket: nyolcadik alkalommal rendezhettünk meg gyülekezetünk Batyus-

bálgját. A környék-szerte elismert és kedvelt farsangi mulatság idén is sok embert vonzott a zselízi művelődési központba. Emelte nálunk

fényét a Kincső Ifjúsági Néptáncegyüttes műsora, muzsikája, s az, hogy egyik táncosuk – aki történetesen a mi református fiatalunk - itt ünnepelhetett meg 18. születésnapját.

Tartalmas hetünk a zselízi magyar szervezetek, így az egyházak által is támogatott gyermekfarsanggal ért véget a Magyar Házban, melyen sok idős gyülekezeti tagunk is részt vett, örvendezve a gyermekek boldogságán, finom fánkkal kedveskedve. Újra és újra hálát adhatunk Istenünknek, hogy sok nehézség után talpra tudta állítani városunk magyarságát, méghozzá vállaltan keresztyén alapokon!

Lassan véget is ér a január... Az Úr kegyelméből gyülekezetünk nap-tára már egész évre tele van! S tudjuk, munkálkodásunk nem hiábavaló, mert az Idő Istene megáld, és segít abban, hogy tartalmas esztendő t szentelhesünk idén is, mindannyiunk örömeire - és az Ő dicsőségére!

Révész Csilla

Ökumenikus istentisztelet a zselízi börtönben

2015.január 11-én délután a zselízi büntetés-végrehajtási intézet kápolnájában ökumenikus istentiszteletre került sor, ahol fogvatartottak és lelkigondozók együtt imádkoztak a keresztyének egységéért. Az egyházak képviselői ötödik alkalommal tartottak ökumenikus istentiszteletet a nemzetközi imahetet megelőzve, de annak vezéregéje szerint, mivel ezen a vasárnapon tudott minden bejáró felekezet részt venni az alkalmon. Dobrovodský Péter katolikus börtönlelkész köszöntötte a fogvatartottakat és meghívott vendégeket.

Ján Čermák oroszka evangélikus lelkész vezetésével dicsőítő énekeket énekeltek a jelenlévők. Ebben az évben Dobrovodský Péter hirdette Isten Igéjét János evangéliuma 4, 1-42 alapján, majd Antala Éva nagyölvédi református lelkész prédikált magyar nyelven. Kuczaj Lajos garammikolai református lelkész szintén magyarul imádságban kérte az Úrtól az Ő áldását és hálát adott az elmúlt időszakban végzett ökumenikus szolgálatokért, a felekezetek összefogásáért még a börtönfalak mögött is. Az istentisztelet után a fogvatartot-

tak még beszélgethettek a jelenlévő lelkészekkel, minden fogvatartott a saját felekezete szerint vagy anyanyelve szerinti kis csoportokban tovább gondolhatta az Igét, választ talált az őt érintő kérdésekre. Ezek az alkalmak élő példái a hívő közösség egységének, mikor a Jézus Krisztusba vetett hit a fontos, ott valóban egyek lehetünk a könyörgésekben bármilyen felekezethez tartozunk, bármilyen nyelven is beszélünk.

Antala Éva

Szilva, körte, cseresznye...

„Szilva, körte, cseresznye, éljen a haza, egészségünkrel!”-énekli a Kárpátia zenekar, s ennek a dalnak a hangulatához képest képzel el a laikus ember, hogy milyen egy pálinkaverseny-vidám, beszélgetős, nótázós, zenés...

Hát a Baráti Pálinkaverseny elnevezésű rendezvény, amelyre január 23-án fél 5 órai kezdettel került sor Vámosladányban, a kultúrházban, egyáltalán nem ilyen volt. Hanem egy nagyon komoly, színvonalas verseny, komoly értékeléssel, tapasztalt szakmai zsűrivel. Varga Edit asszony és férje, Varga Imre elismert szakemberek, pálinkaszakértők. A falu polgármestere, Mojzes István nemcsak a helyet adta a pálinkaversenyhez, hanem ő volt a szavazatszámoló is, ugyanis az értékelők-akik komoly táblázat szerint értékelték a pálinka színét, illatát, ízét, szavaztak egy-egy pálinkafajta helyezésére.

A versenyre 35 mintával neveztek be a pálinkatulajdonosok, volt itt almapálinka, meggyapálinka, cseresznye, szilva, barack, vegyes gyümölcsök, erdei gyümölcsök, még fügepálinka is. És olyan különlegességek, mint a borókapálinka, bodza, birsalma, gyalogbodza, szeder, ribizli, berkenye. Helyiek, lévaiak, zselíziek, szentgyörgyiek, komáro-

miak, környékbéliek hozták vagy küldték el mintáikat a jó eredmény reményében.

Nekem, laikusnak érdekes volt megtanulni, hogyan is kell egy pálinkaminta értékelésének nekifogni. Nem mellékes a pálinka hőmérséklete sem, mi laikusok azt hisszük, jól le kell a pálinkát hűteni, úgy a finom, kiderült, akkor éppen nem érezzük az igazi aromáját, ha az hűtve van. S az is kiderült számomra, a pálinkaverseny nem szórakozás, hanem nagyon komoly, felelős munka. Aminek meg is lett az eredménye, az est folyamán, 10 arany, 10 ezüst, 8 bronzérem osztottak szét és a legjobb 5 pálinka pedig a Champion kategóriába került.

Maga a verseny is érdekes volt, de még érdekesebb, hogy azt a vámosladányi gyüle-

kezet lelkipásztora, Nt. Icsó Sándor szervezte. Talán fölkapjuk erre a fejünket: lelkész és pálinkaverseny szervező? Miért ne? Sőt, sokkal inkább a lelkész, mint más; hiszen a gyümölcsök, amikből a pálinka készül, a pálinkakészítés tudománya - sőt talán inkább a művészet szót kellett volna használnom -, és maga a pálinkát mértékkel kóstoló ember is az Isten ajándéka. S minden alkalom, ami közelebb viszi az embert az emberhez, fontos számunkra. Tiszteletes úr maga is főzet pálinkát - más rangos pálinkaversenyen is érték el helyezéseket a pálinkái - itt, ezen a baráti pálinkaversenyen is egy arany- és két ezüstéremmel térhetett haza. Gratulálunk!

-Ae-

Március 15. - Ünnepi megemlékezés gyülekezeteinkben

Mint minden esztendőben, így most is emlékezhettünk március 15-re, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc dicső napjára.

Hanván vendégeinkkel együtt emlékezhettünk, hiszen ellátogattunk hozzánk Magyarországról, a mezőcsáti református egyházközség küldöttsége. Az ünnepi megemlékezés a templomban kezdődött, ahol a Tompa Mihály Vegyeskar nyitó éneke után, Nt. Gazda István lelkipásztor hirdette közöttünk Isten Igéjét Máté ev.4,1-11 alapján. Ezt követően a helyi alapiskola tanulói, ill. a fiatalok 2 éneke hangzott el. Majd a mezőcsáti gimnazisták értékes előadással gazdagítottak bennünket. A Himnusz eléneklése után megálltunk Tompa Mihály sírjánál és elhelyeztük az emlékezés koszorúit.

Alkalmunk folytatódott a Diakóniai Otthon nagytermében, ahol szeretetvendégségre került sor. Áldott alkalom volt ez mindannyiunk számára.

Runyában szintén ünnepi istentisztelet keretében emlékeztünk, Nt. Nagy Ákos Róbert hirdette Isten Igéjét a 2Mózes 14. Verse alapján.

A helyi fiatalok felidéztek az akkor történt eseményeket versben, énekekben egyaránt.

Lénártfalván délután 13:00 órától kezdődött az istentisztelet, ahol

a gyülekezeti hittanosok mellett a helyi alapiskola tanulói is rövid műsorral kedveskedtek. Az istentiszteletet követően megáll-

tunk a templomkertben és az ott lévő kopjafánál elhelyeztük az emlékezés koszorúit.

Csízben szintén délután ragyogó napsütésben, ünneplők közösségében állhattunk meg a templom mellett Tompa Mihály mellszobránál,

nál, ahol a helyi Csemadok vezetői, ill. Tóth Péter polgármester úr köszöntő szavai után fiataljaink ünnepi műsora következett. Meghívott vendégünk, Auxt Ferenc, a rimaszombati Magyar Közösség Pártjának elnöke tartott ünnepi beszédet. Majd elhelyezve az emlékezés koszorúit elénekeltek a Szózatot és ünnepi alkalmunk templomi istentisztelettel folytatódott.

Én úgy hiszem, egy csodálatos nap méltó megünneplésében volt része mindazoknak, aki ott voltak, jelen voltak és tudtunk együtt, közösen ünnepelni.

Legyen mindezért Istené a dicsőség!

Nagy Andrea

Bibliaiskola és evangelizáció

A Református Tanulmányi Központ „Bibliaiskola” programja ebben az évben február 21-én kezdődött Dr. Fodor Ferenc, a sárospataki teológiai professzor és lelkész előadásával, melyben az ősatyák szolgálatát ismertette a hallgatósággal. Az évek során az ungi egyházmegye fontos eseményévé vált ez a program. Bibliai ismeretben erősít, és közösséget formál, ahol presbiterek, nőszövetségi és gyülekezeti tagok megbeszélhetik meg szolgálatauk kérdéseit. A februári alkalom is lelki indítást adott a gyülekezetben hittel és felelősséggel szolgálóknak a folyton változó körülmények közötti eredményes helytállásra. Az elhangzott kiváló előadásokért legyen hála a kegyelem Urának.

A második bibliaiskolai alkalom előadója Dr. Fodorné, Dr. Nagy Sarolta professzor asszony volt, aki Árva Bethlen Kata élettörténetét, Isten és református egyházunk iránti hűségét ismertette a mintegy 80 főnyi hallgatósággal. Megrendítő életpálya nagy hatással volt a hallgatókra. Kit ne rendítene meg a férjhez kényszerített fiatal nő sorsa, aki megszereti férjét, gyermekeket szül, de férje korai halálával, gyermekei halálával az élet megrázó próbatételeinek sorát kell elhordoznia. Ennek ellenére a hívő asszony tehetséges diákokat

támogat, gazdálkodik, egyházi iskolát segít. „Mindenre van erőm a Krisztusban”, írja Pál apostol, és él eszerint Árva Bethlen Kata. Hiterősítő példa korunkban, amikor sokan fordulnak el a gyülekezeti élettől, vagy válnak hitetők követőivé.

Az utolsó februári hét emellett az evangelizáció hetét is jelentette, amikor hétfőtől szombat estig hallhattuk miként „beszélget Jézus” a kapernaumi századossal, a gadarai megszállottal, Bartimeussal, a naini özvegygel, a samáriai asszonnyal, Mária Magdalénával. Ezekben a beszélgetésekben minden résztvevő érezte, Jézus személyesen szólítja, erősíti és vigasztalja. Dr. Fodor Ferenc az evangelizációs hét igehirdetője estéről estére a Lélek vezetésével lélek-közébe „hozta” a különböző találkozásokat és beszélgetéseket. Jó volt ismét az Úrral és a testvéri közösséggel együtt lenni. Legyen áldott az Ő neve az alkalmakért, s áldja meg a hűséges bizonyágtevőket, hallgatókat.

Csoma L

„Adj innom!” Imahét a Partiumban

A Krisztussal való találkozás, a tőle kapott élő víz mindig életünk, magatartásunk, rossz szokásaink, sőt bűneink megváltoztatására, elhagyására segít, biztat, erősít. Március első hetében, hétfőtől vasárnapig átlagosan naponta félszázán töltekeztek be az Úrtól kapott élő vízzel, az érmelléki egyházmegyében lévő kétszáz lelkes szentjebbi református gyülekezet imaheti alkalmain. A samáriai asszony életének eltemetett titkai, jelenének nyomorúságai kerültek felszínre, saját élethelyzetünkkel egyetemben. A Szentlélek Isten most is kereste az Ige hallgatójával való találkozást, nem kerülve el perifériára szorult életüket sem. Szava válaszként biztató, innunk adott, célra igazított és megerősített bennünket, sokszor könnyek között kérdező, lelkileg kiszáradt, félelmekbe burkolózó, útszélen botorkáló kérdéseinkre reagálva. A bizonyágtevő vendégigehirdetők szavát minden este konfirmandusok, felnőttek, vallásórások és a váradai egyházkerület által támogatott Diakónia Alapítvány képzésében részt vevő gyermekek szolgálata követte.

A testvéri összetartozást szimbolizálta, hogy az imahetet a település római katolikus papja, Kurilla Gábor szolgálata nyitotta meg a református és katolikus hívek közösségében, majd a küzdelmes bánsági szórványélettel ismerkedhettünk Csizmadia Ferenc szep-

ryfalvai lelkész személyén keresztül. A magyarországi testvérgyülekezet is képviseltette magát imahetünkön, Tóth József szentpéterszegi-gáborjáni lelkész szolgálata-

kik naponként finom vacsorát készítettek a vendéglátáshoz, vagy bármilyen más adománnyal, szolgálattal járultak hozzá az imahét lebonyolításához.

val. Székely István asszonyvásári és Árus László hegyközszentmiklósi lelképásztorok személyében a gyülekezet közeli szomszédait, barátait fogadtuk. Sipos Béla teológus hallgató, faragó művész szemet gyönyörködtető alkotásai méltán díszel gyülekezetünknek, ő most igehirdetőként is megnyilvánult a közösség előtt. Vasárnap délelőtt Fábrián Tibor, gyülekezetünk lelképásztorának igehirdetésével zárult az ideai szentjebbi imahét, mely során naponként benyitott hozzánk életadó Krisztusunk, lelkünket megalgató Igéjével.

Áldás terjén a jószívű adakozók életére,

Amolyan lábjegyzetként álljon itt a szentjebbi imahét egyik érdekessége, mely abban állt, hogy a vendéglátó lelkész személye mellett két vendég is – Csizmadia Ferenc és Sipos Béla – a felvidéki komáromi teológia végzettje, illetve hallgatója. Összefogásunk, összetartásunk tehát az egyetemi évek után is aktív és élő. Büszkéek vagyunk egykori tanárainkra, a Felvidéken szolgáló diáktársainkra. Méltán sokat emlegetjük a komáromi teológián megélt emlékeket, és az ott szerzett tudással igyekszünk jól gazdálkodni.

F. T.

Református Tanulmányi Központ – Bibliaiskola

Miután a Kárpátalján nehéz helyzetben levő református testvéreink megsegítésére Egyetemes Egyházunk Zsinata gyűjtést szervezett, a Református Tanulmányi Központ vezetősége, Isten segítségével, úgy látta jónak, hogy mindenképpen érdemes személyes tájékoztatást is kapnunk arról, hogy valójában mi történik a kárpátaljai református magyarokkal ebben a nehéz időszakban. Erre a személyes találkozóra Deregyőben került sor, március 21-én. Csoma László lelkipásztor szeretettel üdvözölte a megje-

lenteket és előadókat, majd először Nagy Béla, az egyházkerület főgondnoka számolt be a diakóniai központban zajló segélynyújtásról, valamint részletesen elbeszélte a segélyek elosztásának módját és lehetőségeit. Előadásában kitért azoknak a váratlan helyzeteknek bemutatására, amelyek arról tanúszkodnak, hogy a református diakóniai szolgálatnak létfontosságú szerepe van a több ezer éhezés szélén álló család ellátásában, amelyet 10-15 kilogrammos segélycsoomagok formájában juttatnak el a rászorulóknak részére.

Katkó László, a nagydobronyi Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon igazgatójaként beszámolt az intézmény életéről,

amely az állami támogatás teljes hiányában kizárólag adományokból és önellátó gazdaságából, ill. kiváló hírű vendégházának bevételeiből képes fenntartani önmagát. Az igazgató hangsúlyozta, hogy az intézmény alkalmazottai segítségével szeretetben nevelt gyermekek 18. életévük betöltése után nem kerülnek az utcára, hanem a nagykorúvá vált lányok

részére nemrégiben ház épült, ahol lakbért fizetnek, és felelős szolgálatot töltenek be azáltal, hogy az egészséges leányok a sérült testvéreikről is gondoskodnak. Sajnos azonban, a Kárpátalján kialakult helyzet a gyermekotthon munkáját, valamint bevételi lehetőségeit is nehezíti, ezért köszönetét fejezte ki mindazok felé, akik a háborús

időszakban az intézményt imádságaikban is hordozzák.

A rendezvény megtisztelte jelenlétével egyházunk püspök-helyettese, Géresi Róbert, Magyarország kassai főkonzulja, Szesztay Ádám, a „Híd” területi képviselője Csuri Árpád, akik hozzászólásukban buzdították a jelenlevőket a hatékony támogatásra, de eljöttek a Zempléni és Ungi Egyházmegye esperesei, lelkipásztorai és gyülekezeti tagjai is. Külön áldásként élhettük meg, hogy Komáromból is érkezett vendég, aki már korábban is tanúságot tett arról, hogy egyházunk eseményeit, segélyszolgálatait szívügyének tekinti.

Mindnyájunk számára tanulságos volt ez az alkalom, abból a szempontból is, hogy csüggedő, érdeklenségbe süppedő gyülekezeteink számára példaértékűvé válhat a Kárpátalján reménységgel, kitartó szeretettel végzett munkálkodás, amely nem ér rá panaszkodni, mert a szükség idején a legfontosabb a hitvalló keresztyének összefogása és szolgálata. A rendezvény résztvevői érezkelhették, milyen nagy szükség van a segítő testvéri

szeretetre, és a testvéri kapcsolatok erősítésére. Ezúton is arra buzdítunk minden olvasónkat tevékenyen vegyenek részt a gyűjtésben, s pénzadományaikkal segítsenek a rászoruló testvéreken.

GySz

A Golgota Keresztje

Föl a Golgotára,
Tövisek út vezet,
Melyen egykor Jézus,
Vitte a keresztet.

Ott fön a keresztén,
Kín halált szenvedett,
Hogy megmentse a kárhózzattól,
Az emberi nemzetet.

Induljunk el mi is
A Golgota felé,
Szívünk minden terhét,
Vigyük Isten elé.

Bizakodó hittel,
Ereszkedjünk térdre,
Rakjuk minden bűnünk
A kereszt tövébe.
Jézusunk Szent vére,
mely a keresztén értünk hullt,
hogy lemossa lelkünkéről,
mindazt ami folt.
Mert Ő bűneinkért,
Vitetett halálra,
Mégváltásunknak
Ily nagy volt az ára.
Meghalt a keresztén,
Hogy minket feloldozzon,

hogy nekünk a bűnből,
szabadulást hozzon.
Drága szent testét,
A sírba helyezték,
Sírva keresték mind,
Akik Őt szerették.
De harmadnap múlva,
A sír üres vala,
És szelíden szólt,
Az Őr Angyalának szava.
Ne keressétek a
Holtak közt az élőt,
Mert mennyei Szent Atyja,
Feltámasztotta Őt.
Aztán dicsőséggel
Vitetett az égbe,

Hogy ott Isten jobbán,
Üljön a Királyi székbe.
Hisszük és reméljük,
Hogy helyet készíté,
Azok számára,
Kik hisznek Ő benne.
Bár a földi életben,
Tövisek utunk,
De hisszük hogy egykor,
Menybe eljutunk.
Jézusunk kebelén,
Oda fön az égben
Nekünk is részünk lesz
Őrök dicsőségben.

Özv. Szabó Ferencné

A keresztyén böjt.

Református testvéreink között sokan vannak, akik azt gondolják, hogy a felvilágosodott embereknek már nincs szükségük böjtre, és mosolyognak az együgyűségen, és azokon akik napjainkban is böjtölnek. Pedig ezek a művelt emberek nagyon csalódnak, mert Krisztus Urunk is böjtölt, és utasítást adott az őt követőknek, hogy miként kell böjtölni. Némely napokon bizonyos ételektől tartózkodtak. Az igazi keresztyén böjt annál sokkal nehezebb.

Pál apostol azt tanította, hogy aki mindent megeszik, meg ne utálja azt, és aki nem eszik meg mindent, ne kárhóztassa azt, aki mindent megeszik. Mert Isten országa nem ételekben és italokban áll, hanem igazságban és a Szent Lélek által való örömben.

Istennek tetsző igazi böjt az elnyomottak felszabadításában, a szegények felségítésében és az önmegtágadás és a kereszthordo-

zásban van.

„Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét és úgy kövessen engem”- ezt kívánta Jézus az Ő követőitől. Önmagunkat megtagadni, a szenvedélyekről lemondani, az embernek ehhez több erő kell mint egy vár bevételéhez.

A hú egyháztagoknak is le kell győzniük az önzést, a világi örömöket, a fölényeskedést, hogy megtudjon felelni azon magas céloknak, melyeket az alapító elébe irt. Ha mulatságra, mámorra és fényűzésre elszórt javak a szegények felségítésére fordítanak, akkor véget érne a társadalmi harc amely fenyegeti a műveltséget, a vallást és a tiszta erkölcsiséget.

Böjt idején beszélni kellene az Istennek tetsző böjtről, - a szívserinti bűnbánatról, ahogy a próféták mondták „Szíveteket szagassátok meg és ne a ruháitokat.” Ezek a sza-

vak azt jelentik, hogy az Istennek tetsző igazi keresztyén böjt a töredelmes szívben rejlő alázatos bűnbánatban áll.

A reformátusoknak is van böjtjük, sokkal terhebb és szentebb, mint az eledelekben való válogatás.

Krisztus Urunk nagy böjtjének és szenvedéseinek emléke, arra hív fel mindanyájunkat, hogy igazi keresztyén böjtöt tartani kötelesek vagyunk.

Az igazi böjt az elnyomottak felszabadításában és az önmegtágadásban áll. He ilyen böjtöt tartunk, akkor könyörgésünk felhat az egekre, ránk borul az Úrnak dicsősége, megelégti lelkünket a földön, halálunk után pedig fölvisz bennünket a magas földre, ahol az ő választottai vigadoznak véghetetlen boldogságban. Ámen.

B. Erzsébet, Szentés

Névleges keresztyének

Az első keresztyénség korszakában, amikor gyűlöltek, üldözték, halálra ítélték őket, csak azok vallották magukat Krisztus követőinek, akik valóban azok voltak. Miután a keresztyénség állami vallássá lett, és az üldözésük megszűnt, Krisztus földi, látható egyháza kezdett egyre jobban olyan halászhalóvá lenni, amelyik mindenféle halat összefogott. Mind többen lettek az egyházban azok, akik csak névleges keresztyének voltak. Így van ez napjainkban is. Gyülekezeteinkben mindenütt nagy többségben vannak névleges keresztyének.

Isten kikutathatatlán eleve elrendelése és nagy jótéteménye, hogy keresztyén családba és egyházba születtünk. Kisgyermek korunkban megkereszteltettünk. Keresztyénnek neveltettünk, és megismerhettük az örökéletre vezérlő hit igazságait...

Mindezek hitre jutásunkhoz bármennyire szükségesek, általuk még nem lettünk igazi hívők. Mert csupán ismerettel nem lehet hitet szerezni, mivel nem az eszünkkel, hanem „szívvel hiszünk”. Amíg szívünket Krisztusnak nem adtuk át és nem ő lett annak és életünknek az Ura, csak névlegesen vagyunk keresztyének mindnyájan.

Ezek után felmerülhet a kérdés, miről ismerhetők fel a névleges keresztyének?... Van annak ismertető jelei. Bár szorgalmas templomba járok, az igehirdetések úgy szállnak el felettük, mint az esőt nem hozó fellegek, hatástalanul, épülést, lelki áldást rájuk nem árasztanak... Ezért az elhangzott igehirdetésről csak annyit mondanak, szép volt, jól beszélt a tiszteletes úr, vagy nem nagyon tetszett. Arra már nincs gondjuk, hogy Isten ígését nem elég hallgatni, meg is kell tartani, sőt

tovább kellene adni másoknak is.

A Bibliát kevésbé, felületesen ismerik, mert inkább más könyveket szeretnek olvasni... Nem vágyakoznak arra, hogy lelkük mindennapi kenyere legyen. E nélkül lelkük üres, száraz, életük gyümölcstelen marad. Isten ígéje mély ismerete nélkül a változó tanítások áramlatai sodorják lelküket, életüket a bizonytalanság útvesztőibe veszedelmeibe...

Saját, egyszerű szavaikkal imádkozva, gyermeki bizalommal Isten elé járulni nem tudnak. Nem használják ki azt sem, hogy nem csak a templomban, de a családi körükben együttesen és magányosan szobába zárkozva is imádkozhatnak. Nem élték át, amikor munkaközben, vagy bárhol, és a természet csendjében, Isten csodálatos alkotásaiban gyönyörködve áhítattal tör fel a lélekben a szavakkal ki nem mondott hálaadás és Isten dicsőítés...

Isten kijelentéseinek, ígéreteinek igazságáról, feltámadásról, örök életéről, lelkünk üdvösségéről bizonytalanságban vannak. Bűneink sokasága, romboló hatásait, rettenetes következményeit nem ismerik. Ezért nem támad lelkükben szívbeli, mélységes bűnbánat, összeroskadva nem borulnak Isten elé bocsánatért könyörögve... Megelégedve külsőleges, megszokott vallásos életükkel, nem kíváncsoknak mélyebb hitre eljutni.

Gyülekezeti közösségi életükben nem látszik feltűnően az élő hitnek hiányosságai. Hitetlenek között munkálkodva azonban már élesebben megmutatkozik, hogy csak ünnepi keresztyének. Velük Isten dolgairól, Jézus Krisztus megváltó hatalmáról nem beszélnek. Így aztán nincsenek jó hatással és Isten keresésére indító buzdítással környezetükre... Sőt,

inkább hozzájuk alkalmazkodó viselkedésükkel, velük szórakozva vigadozva, elragadtatnak az Istennek nem tetsző életre, és így alig különböznek a világ fiaitól...

Ilyen keresztyénekre nézve mondta Krisztus ádáz ellensége, a hitetlen filozófus Nietzsche: „A keresztyének megváltottabbaknak néznek ki, hogy elhiggyem, Krisztus csakugyan Megváltó.”

Ghandit az Újtestamentum elragadtatott olvasásakor Jézus hegyi beszéde ébresztette rá a Passzív (tétlen) Ellenállás értékére. Ezt elfogadtatta népével, aztán fegyver nélkül szabadították fel Indiát az angol uralom alól... Ghandi elmondta, hogy egyszer már majdnem keresztyénné lett, de megismerve a keresztyének életét, kiábrándult és megmaradt pogány vallásában.

Milyen hatással és eredménnyel munkálkodott volna Krisztus követőjeként az evangélium hirdetésével hazájában?!

A névleges keresztyének nem is gondolják, hogy megtéretlen életükkel akadályozói Isten országa terjedésének. Azonban vizsgáljuk meg mindnyájan, nem vagyunk-e mi is „sem hideg, sem hév” keresztyének?... Végezzük azért hűségesebben munkáinkat, amelyekre Isten elhívott. Legyünk bizonyoságtévők, alvó lelkeket ébresztők, örömhírt mondók, hogy ne érhesen senkitől a vád, hogy miatunk nem látta meg Krisztus megváltó hatalmát... A névleges keresztyének pedig ne késlekedjenek. Térjenek meg amíg le nem jár a kegyelmi idő. Menjenek sietve Jézus követésének útján, hogy megérkezessenek a menynek országába.

Erdélyi Zoltán

Maradjunk meg hitünkben!

(János 16.)

Kedves Olvasóink! A mai alkalommal egy nagyon is komoly témával fogunk foglalkozni. Mégpedig a keresztyénség és a világ viszonyával, illetve azzal, hogyan viszonyul a hitetlen, vagy másként hívó világ a keresztyének hitvallásához.

Jézus felkészítette a tanítványait arra, hogy egyáltalán nem lesz egyszerű dolguk. Elhívta őket, tanítványai voltak, és feladattal bízta meg őket. Az volt a feladatuk, hogy hirdessék az evangéliumot, hogy minél több emberhez eljusson annak a híre, hogy Krisztus áldozatában Isten megváltotta a világot, benne az embert bűneiből. Mivel pedig Krisztus evangéliumát, az Istentől jövő örömhírt kellett hirdetniük, számíthattak a Sátán ellenállására, támadására. Jézus elmondta, hogy gyűlölni fogja őket a világ, hogy mindent meg fognak tenni annak érdekében, hogy elnémissák a keresztyén hitvallást. Biztosan hallottatok már a keresztyén-üldözésekről, amikor a Római birodalom területén fegyverrel próbálták kiirtani a keresztyéneket. Nagyon sok embert fogtak el, kínoztak meg, és végeztek ki nyilvánosan csak azért, mert keresztyénnek vallották magukat, mert Megváltónak mondták Jézus Krisztust. Több száz éven keresztül tartott

ez az állapot, és az üldözések során nagyon sokan vallották meg hitüket az életveszély ellenére is. Sőt, az üldözések ellenére egyre csak nőtt a keresztyének száma a világon.

Biztosan örültök, hogy ma már nincs ilyen. Ma már senkit sem bántanak, zárnak börtönbe, vagy éppen ölnek meg a hitéért. Sajnos ez nem így van. Egyre több olyan hír jut el hozzánk, melyek arról szólnak, hogy Afrikában, Ázsiában ma is nagyon sok embert gyilkolnak meg csak azért, mert keresztyén. Ugyanis a világ ma is gyűlöli a keresztyéneket, ma is az a Sátán célja, hogy a keresztyénség eltűnjön a világról, és nem válogat az eszközökben.

A mi környekünkön nincs senkinek veszélyben az élete a hite miatt. Nem zárnak senkit börtönbe, és nem bántanak senkit a Krisztusba vetett hit megvallása miatt. De minket is támad a Sátán, csak egy kicsit máshogy. Megpróbál bennünket elszakítani az Istentől. Megpróbálja elhítenni velünk, hogy felesleges templomba járni, hiszen az csak elrabolja az időnket, és mi mennyi mindent tehetnénk abban az egy órában! Megpróbálja elhítenni velünk, hogy a Biblia hazudik, és ami le van írva benne, csak mese. Ebből kifolyólag felesleges olvasni. Azt mondja, hogy az embernek nem kell törődnie mással, csak saját magával, és nem kell, hogy érdekelje, mi van a többiekkel, mert csak „én” vagyok a fontos. Bizony sokan elhiszik ezt neki. De mi ne tegyük! Hiszen a templomban és a Biblián keresztül az Isten szól hozzánk, és neki minden szava igaz. Akár lelkesz mondja a szószékről, akár mi magunk olvassuk a Szentírásból. Tudnunk kell, hogy Isten azt akarja, hogy törődjünk másokkal, hogy ne mi legyünk életünkben az első helyen, hanem tudjunk segíteni másokon.

Itt van a húsvét, Jézus Krisztus feltámadásának az ünnepe. Jézus azért halt meg a kereszten, azért támadt fel a harmadik napon, hogy nekünk, akik hiszünk benne, új életet adjon, hogy megváltozzunk. Legyünk

hát mások, mint azok, akik nem hisznek, és töltsük be azt a küldetést, melyet Krisztus ránk bízott.

Imádság: Megváltó Krisztusunk! Hálásak vagyunk megváltásunkért, hogy életedet addad értünk. Add, hogy legyen elég erőnk ellenállni a világ gyűlöletének, és add, hogy mindig megálljunk hitünkben. Vigyázz azokra, akik veszélyben vannak hitük miatt, és add, hogy békességet lássanak. Ámen.

Aranymondás: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. (Jn 15:18-19)

Kraus Viktor

15. KERESZTREJTÉVÉNY MEGFEJTŐI:

Pozsonyi E.M.: Nagy Judit,
Kulcsod; Komáromi E.M.: Bolla Edina, **Hetény;** ifj. Kacz Mária, **Marcelháza,** Pinke Julia, **Marcelháza;** Simon Márton, **Gúta;**
Barsi E.M.: Fazekas Levente, **Zseliz;**
Gömöri E.M.: Cégény Anikó,
Nagybalog; Abaúj-Tornai E.M.: Andrásné Denisza, **Alsólánc;** Kardos Ágota, **Szadalmás;** Zborai Bernadett, **Cséc;** Szanko Dóra, **Berzété;** Mitro Dávid, **Komárom;**
Zempléni E.M.: Sipos Anita, **Boly;** Puskás Orsi, **Nagykövesd;** Lipán Barbara, **Nagykövesd;** Tóth Eszter, **Nagykövesd;** Sallai Csaba, **Kikövesd;** Kovács Zoltán Patrik, **Kisgéres;** Kiss Magdaléna, **Bodrogszerdahely;** Bodnár Enikő, **Ladmóc;** Bodnár Emese, **Ladmóc;** Koncz József, **Kistárkány;**
Ungi E.M.: Rudik Sebasttián, **Kaposkelecseny;** Csörgő Eszter, **Kaposkelecseny;** Kalán Rebeka, **Deregyő;** Hajtó Petronella, **Deregyő;** Hajtó Gabriella, **Deregyő;** Kocsis Roland, **Deregyő;** Szatmáry Árpád, **Abara;** Bugis Levente, **Nagykapos;** Dóry Klára, **Bés;** Bodnár Klaudia és Dániel, **Vajkóc**

Jutalmazottak:

Pinke Julia - Marcelháza;
Cégény Anikó - Nagybalog;
Mitro Dávid - Komárom;
Kovács Zoltán Patrik - Kisgéres;
Dóry Klára - Bés

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás
– igazgató Csoma László

Terjeszti a Deregyő-i Református Keresztyén
Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Fülöp Sándor,
felelős szerkesztő: Györky Szilvia
szerkesztők - Režić Annamária, Kraus Viktor
kárpatmedencei tudósítók:
Fábián Tibor, Szenn Péter

Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Drahňov-Deregyő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk

Megmaradásunk szolgálatában

Új rovattal jelentkezik a Református Újság, amikor olyan vállalkozásokat mutat be, amelyek a munkanélküliséggel leginkább sújtott régiókban igyekeznek munkát és a szülőföldön maradáást biztosítani.

Nagyráskán, a Bucsko Tihámér vezetésével működő Skarabeus szövetkezet 1995-ben alakult, s az elmúlt 20 évben láthatóan azt a célt követte, hogy a változó körülmények között ne csupán megmaradjon, hanem folyamatosan fejlődjön is. Nem könnyű ezt megvalósítani, hisz az Ung-i régióban sorra mentek tönkre a mezőgazdasági szövetkezetek, pusztultak le a

gazdasági épületek, s tömegével szűntek meg a munkahelyek. Ennek következtében a környező falvak fiatalsága nagy részben külföldön próbál megélhetést találni. Előregedő falvak, fogyatkozó gyülekezetek jellemzik vidékünket. A Skarabeus mezőgazdasági szövetkezet azonban most is 30 főt foglalkoz-

tat, s az állatállományt őshonos magyar szürke marha, racka juh, mangalica disznók tartása teszi színesebbé, de tartanak Romániából beszerzett bivalyokat, vietnámi malacokat, pónilovakat, szamarakat, és versenylovakat is. Mindez látványos-

ság számba megy az idelátogatók számára. Hogy minél szélesebb legyen a kínálat, az elmúlt évben egy vendéglátóhely építését kezdték, ahol szállást és teljes ellátást biztosíthatnak az ideérkezőknek. Az itt folyó munka valódi elkötelezettséget kíván, mondja az egyik alkalmazott. A gazdasági területen azonban nem csak a jelennek és a remélt jövőnek jelei látható-

ak, hanem az egyik felújított épületben a falusi életet bemutató kiállítást is létrehozta, jól érzékeltetve a tájegység évszázados hagyományait és kultúráját. További tájékoztatást a www.pdskarabeus.sk honlapon találnak az érdeklődők.

Csoma L.

